

CHIA SẺ NỘI DUNG HỌC TẬP

ĐỀ TÀI 541

VÌ SAO BIẾN THÀNH TÀ TRI TÀ KIẾN

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 5h50' sáng thứ Năm ngày 03/06/2021.

*****

Hòa thượng nhắc nhở chúng ta: Vì sao chúng ta tu một thời gian thì không có chánh kiến mà trở thành tà tri tà kiến? Ngài trải qua 60 năm tu hành, bôn ban khắp nơi trên thế giới, tiếp xúc với nhiều đạo tràng và nhiều người tu học, Ngài nhận ra họ tà tri tà kiến rất nhiều. Người tà tri tà kiến thì phiền não, vọng tưởng ngày càng nhiều, tập khí sinh ra ngày càng nhiều, mặt mũi không hoan hỉ. Người chánh tri chánh kiến thì vọng tưởng, phiền não ngày càng ít đi, hôm nay ít hơn hôm qua, tháng sau ít hơn tháng trước. Kể cả người có danh tiếng trong giới tu hành vẫn tà tri tà kiến. Hòa thượng nói: *“Không phải người danh cao tiếng tốt là chánh tri chánh kiến. Người càng danh cao tiếng tốt thì càng tà tri tà kiến”*. Điều này tưởng như dễ hiểu nhưng sau cả chục năm trời Thầy mới hiểu ra.

Có người chạy theo một vị Bồ Tát tái sinh nào đó để quy y, rồi khi thấy người ta tranh nhau đến để được xoa đầu tiêu tội thì họ cũng chen chân đến để được xoa đầu... Nếu chỉ xoa đầu mà có thể tiêu tội thì khi xưa Phật và tăng đoàn 1250 đệ tử đâu cần phải vất vả đi chân trần bôn ba khắp nơi để giảng pháp. Thích Ca Mâu Ni Phật và hàng đệ tử đã trải qua đời sống rất nghiêm túc, lấy đời sống nghiêm túc đó để tự hành hóa tha, hoàn thiện chính mình để ảnh hưởng chúng sanh, làm cảm động chúng sanh, giúp chúng sanh giác ngộ.

Trong *“Kinh Sám Hối”*, Phật nói: *“Tội từ tâm khởi phải từ tâm diệt. Tâm diệt hết tội thì tội liền tiêu”*. Thích Ca Mâu Ni Phật nói: *“Trên bước đường giải thoát, ta chỉ là kẻ dẫn đường. Có đến đích được hay không thì mỗi người phải tự đi”*.

Hàng ngày chúng ta đi hộ niệm giúp người rồi đến lúc chính mình ra đi sẽ được Phật thương tình mà cho vãng sanh. Làm gì có đạo lý như vậy! Có một người hàng ngày tu hành niệm Phật, vậy mà khi chính mình sắp chết thì lại sợ chết, không đồng ý cho mọi người đến niệm Phật trợ duyên cho mình. **Sanh – lão – bệnh – tử là định luật không thể thay đổi. Nhân quả báo ứng là chắc thật. Thân người là vô thường. Vô thường là chắc thật. Vì vậy chúng ta đừng uổng phí lần đến với nhân gian này.** Cơ hội có thân người khó như con rùa mù ở trên biển,

100 năm mới ngoi đầu lên mặt biển một lần, may mắn gặp một khúc cây 100 năm mới một lần nổi trên mặt biển. Con rùa ngóc đầu lên và chui đầu vào đúng cái bọng cây.

Một lần Thầy nhìn thấy một đàn kiến đông đến mức nổi da gà. Thế mà chỉ sau một cơn mưa, cả đàn kiến biến mất, rồi lại xuất hiện đàn kiến mới với hàng ngàn con khác. Cá trong hồ cũng sinh sôi nảy nở rất nhiều, rất nhanh. Một lần Thầy muối cà chua với đường phèn, sau một thời gian đi Hà Nội, Thầy quay về thì thấy hũ cà chua đó có hàng nghìn con giòi. Lâu lâu Thầy lại quy y cho chúng, mong cho chúng kiếp sau được làm thân người, được gặp Phật pháp.

Hòa thượng nói: “Thập đạo vô thần”. Mười pháp giới gồm: Phật, Bồ Tát, Duyên Giác, Thanh Văn, Thiên, Nhân, A Tu La, Địa ngục, Ngạ quỷ, Súc sanh. Trong mười cõi này không có bất cứ một vị thần nào có đủ năng lực để ban phước giáng họa cho chúng ta. Chính chúng ta là vị thần tối cao, chánh tri chánh kiến để quyết định vận mệnh của mình.

Muốn làm người thì chúng ta phải thực hành tròn đầy Ngũ Giới và thực hành tròn đầy Thập Thiện Nghiệp Đạo. Muốn về cõi trời thì ngoài Ngũ Giới tròn đầy, ngoài Thập Thiện Nghiệp Đạo tròn đầy, chúng ta phải tu Tứ Vô Lượng Tâm gồm “Tứ Bi Hỷ Xả”.

Phật dạy đạo lý: Muốn khỏe mạnh, sống lâu, có trí tuệ thì chúng ta phải tu 3 pháp bố thí gồm: Bố thí tài, bố thí pháp & bố thí vô úy.

- **BỐ THÍ TÀI:** Muốn có tiền tài thì phải bố thí tài.
- **BỐ THÍ PHÁP:** Muốn có thông minh trí tuệ thì phải bố thí năng lực, kể cả năng lực trồng rau.
- **BỐ THÍ VÔ ÚY:** Muốn khỏe mạnh sống lâu thì bố thí vô úy, phóng sanh, bố thí sự an lành cho người khác.

Khi chúng ta hiểu rõ và làm đúng pháp thì cuộc đời chúng ta an lành, tâm chúng ta an lạc, không lo buồn. Mấy ngày nay Thầy tuy ở trên núi nhưng các hoạt động phóng sanh, phát gạo vẫn diễn ra khắp nơi. Thầy chuyển tiền cho mọi người làm. Kể cả những người gần gũi nhất với Thầy cũng không biết tiền đó đến từ đâu.

“Nhất ẩm nhất trác mạc phi tiền định”, đó là chánh tri chánh kiến. Chúng ta chờ người khác ban phước cho mình là quá sai lầm. Hòa thượng nói: **“Nhiều người tu hành học Phật, đọc qua nhiều sách nhưng sau cùng lại trở thành tà tri tà kiến. Nguyên nhân là do họ nghe pháp tu trì không thấu triệt và phương hướng của họ cũng bị sai lệch. Ví dụ tu học pháp môn Tịnh Độ, chúng ta phải tự lực đến mức tận cùng thì mới có tha lực, phải tự lực trước, rồi mới đến tha lực. Vì hiểu không thấu triệt cho nên họ biến pháp tự lực tự cường trở thành pháp ỷ lại nương nhờ. Đa phần mọi người tu hành sai phương hướng, toàn cầu nguyện van xin. Tôi chưa bao giờ cầu tuổi thọ, cầu khỏe mạnh, cầu sống lâu”.**

Mấy năm trước Thầy mắc bệnh khá nặng. Bác sĩ nói là nếu không uống thuốc thì Thầy sẽ chết. Khi đó Thầy không uống thuốc. Thầy hoạch định một ngày bốn thời công phu. Thầy không cầu mà cứ lạy Phật đến mức người đổ mồ hôi vã ra thấm ướt hết mấy lớp áo. Một thời gian sau cơ thể dần dần khỏe lại. Thầy chỉ xin Phật: *“Con xin Phật gia hộ cho con chết dễ coi để không làm thoái tâm của chúng sanh! Nếu không thì tội nghiệp cho chúng sanh quá!”*. Thời gian gần đây, bác sĩ và mọi người tha thiết mong Thầy vì mọi người mà uống thuốc. Thầy bắt đầu uống mỗi ngày một viên thuốc huyết áp, cũng là vì mọi người mà uống. Thầy chân thật luôn vì người mà lo nghĩ.

Hòa thượng nói: *“Chúng ta phải trực tâm. Trực tâm là chánh tâm. Trực tâm là tâm Bồ Đề. Tâm của bạn không trực, tâm của bạn cong cong queo queo thì cả đời tu hành mà không thấy đạo. Không cần nói đến chánh đạo, ngay đến đạo mà họ còn không thấy, chứ đừng nói đến chánh đạo. Nếu thấy đạo thì họ hoàn toàn khác. Thứ nhất là phải trực tâm, có tâm Bồ Đề. Nguyên nhân thứ hai khiến họ không thấy đạo là vì họ có phiền não tập khí nghiêm trọng. Tập khí nặng nhất là vọng ngữ, vọng ngữ đã trở thành thói quen. Chính mình vọng ngữ mà mình không hề hay biết. Chúng ta không dùng được vọng ngữ vì vọng ngữ đã trở thành thói quen. Không cần nói đến vọng ngữ, nói nhiều cũng là tập khí. Họ không nói thì họ rất khó chịu. Trong 50 năm qua, ngoài những lúc giảng Kinh nói pháp thì tôi rất ít nói chuyện, rất hạn chế nói chuyện. Tôi cũng không biết nói chuyện, tôi ít nghe chuyện bởi vì tôi hiểu được một đạo lý: Phật Bồ Tát nhờ tâm Thanh Tịnh mà thành tựu. Chúng ta muốn thành tựu thì phải giữ tâm Thanh Tịnh”*.

Thầy trụ trì Tô Đình Phước Hậu trước khi ra đi đã dặn dò mọi người phải vô cùng tiết kiệm, không bày cúng hoa trái tốn kém, chỉ dùng xe ba gác chứ không dùng ô tô để chờ linh cữu... Thầy rất giỏi tiếng Hán. Thầy đã để lại bốn câu thơ rất sâu sắc để nhắc nhở chúng ta.

“Đừng tu quanh tu queo

Đừng tu dục tu tình

Đừng tu gian tu dối

Đừng tu danh tu lợi”

Mỗi chúng ta đều sai phạm. Khi không nói chuyện thì sẽ không phạm vào tội nói nhiều, nói sai sự thật. Chúng ta chỉ nói những điều cần nói, không nên nói những điều không cần nói. Chúng ta đứng trước mọi người nói rất nhiều lời thừa. Chúng ta nói từ trực tâm thì hoàn toàn khác. Chúng ta muốn huyễn lộ, đưa lên một chút thì trở thành lời thừa, nói bất tận, nói không ngừng nghỉ. Tập khí này rất chướng ngại đối với người tu hành. Người xưa dạy chúng ta: *“Bớt nói một câu chuyện, niệm nhiều một câu Phật”*.

Chúng ta phải dùng trực tâm, chánh tâm. Đây chính là chân tâm. Chân tâm chính là tự tánh Thanh Tịnh của chúng ta. Đa phần chúng ta bị dính vào làm cho dễ coi. Làm ra biểu pháp và làm cho dễ coi hoàn toàn khác nhau. Chúng ta chú ý một chút thì liền nhận ra. Hòa thượng nói: **“Nhất định phải nên biết loại người nào niệm Phật thành công. Người ít nói, niệm Phật thành công”**. Mấy ngày hôm nay Thầy phải nói nhiều để xử lý công việc ở Bình Dương. Thầy nói chuyện với nhiều người, sau đó tự phát hiện ra trong lời nói của mình có những lời nói thừa, không cần thiết. Ít nói chuyện, ít nghe chuyện thì tâm của chúng ta sẽ định. Tâm định thì niệm Phật chắc chắn thành công.

Chúng ta tu học mà trở thành tà tri tà kiến bởi vì hay lý do:

1. Mỗi chúng ta đều tự tư tự lợi, sợ được sợ mất, sợ thành sợ bại, sợ hơn sợ thua, tâm cong cong queo queo.
2. Chúng ta nói dối, nói sai sự thật, nói nhiều.

Hàng ngày chúng ta phạm lỗi nói dối và ăn cắp mà chính mình không nhận ra. Nhiều người sống sờ vì nghĩ rằng mình không ăn cắp. Chúng ta đi làm trễ giờ, trễ hẹn với mọi người chính là ăn cắp thời gian.

Chúng ta ghi nhớ lời dạy của Hòa thượng: **“Trong 50 năm qua, ngoài những lúc giảng Kinh nói pháp thì tôi rất ít nói chuyện, rất hạn chế nói chuyện. Tôi cũng không biết nói chuyện, tôi ít nghe chuyện bởi vì tôi hiểu được một đạo lý: Phật Bồ Tát nhờ tâm Thanh Tịnh mà thành tựu. Chúng ta muốn thành tựu thì phải giữ tâm Thanh Tịnh”**.

*****

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy còn lộn xộn, còn nhiều sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!